

Sygn. akt XVII AmE 193/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – SSO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w R.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 czerwca 2021 r., znak: (...). (...)(...),
(...): (...)

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w R. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 193/21

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 21 czerwca 2021 r., znak: (...). (...)(...)(...): (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 i pkt 7a w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, ze zm.), oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. Sp. k. (dawniej: Pan A. W. i Pan L., prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod (...) S.C.) z siedzibą w R., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) orzekł:

1) że przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w R., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez

a) odmowę udzielenia w terminie odpowiedzi na poprawnie doręczone Przedsiębiorcy wezwania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 lipca 2020 r. Nr (...). (...)(...) oraz z dnia 25 września 2020 r. Nr (...). (...)(...);

b) wprowadzenie w błąd Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w zakresie przedstawianych na jego żądanie informacji, poprzez nadesłanie zestawienia dotyczącego jedynie części sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanych w Z., ul. (...) oraz w miejscowości (...);

2) za działania opisane w pkt 1 wymierzam przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w R., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w łącznej wysokości 30 000 złotych (słownie: trzydzieści tysięcy złotych), w tym:

a) 15 000 złotych za działania opisane w pkt. 1 lit. a),

b) 15 000 złotych za nieprawidłowość z pkt. 1 lit b).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w R. zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji:

1. art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy - Prawo energetyczne w związku z art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne „polegające na bezpodstawnym nałożeniu kary pieniężnej w kwocie 15 000,00 zł z tytułu odmowy udzielenia w terminie odpowiedzi na wezwanie Organu, pomimo braku podstaw do nałożenia ww. kary albowiem Odwołujący udzielił Organowi żądanych informacji, zaś po jego stronie wystąpiły okoliczności uniemożliwiające zadośćuczynienie wezwaniu w terminie o czym informował Urząd wnosząc o przedłużenie określonego terminu”;

2. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 7a ustawy - Prawo energetyczne w związku z art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne „polegające na bezpodstawnym nałożeniu kary pieniężnej w kwocie 15 000,00 zł z tytułu wprowadzenia w błąd Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w zakresie przedstawianych na jego żądanie informacji poprzez nadesłanie zestawienia dotyczącego jedynie części sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanych w Z. przy ul. (...) oraz w miejscowości (...), pomimo braku podstaw do nałożenia ww. kary bowiem początkowe nadesłanie jedynie części żądanej dokumentacji nie stanowiło świadomego wprowadzenia w błąd Organu, zaś niemożliwym było przekazanie Organowi całości dokumentów w określonym terminie, o czym Urząd był przez Stronę informowany;

3. naruszenie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, poprzez jego niezastosowanie i nieodstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w łącznej kwocie 30 000,00 zł, „pomimo faktu, że Odwołujący zrealizował obowiązek i przedłożył Organowi wszystkie żądane dokumenty;

4. naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. „poprzez niewłaściwe zastosowanie oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku rozpatrzenia całości materiału dowodowego oraz przyjęciu przez Organ, że zachodziły podstawy do nałożenia na Odwołującego kary pieniężnej w kwocie 30 000,00 zł. na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 u.p.e. oraz art. 56 ust. 1 pkt 7a u.p.e., w sytuacji braku podstaw do nałożenia kary i braku naruszenia art. 28 ust. 1 u.p.e. w sytuacji gdy Odwołujący w piśmie z dnia 12.10.2020 r. wniósł o przedłużenie terminu oraz wyjaśnił przyczyny opóźnienia, a Organ winien uwzględnić wszystkie okoliczności i dowody w sprawie przy wydawaniu decyzji.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania w sprawie. Pozwany podnosi, że sformułowanie wniosku odwołania jest nieprawidłowe w świetle przepisów k.p.c. dotyczących postępowania odrębnego w sprawach z zakresu regulacji energetyki.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany zaprzeczy wszelkim twierdzeniom podniesionym przez stronę powodową, których w sposób wyraźny nie przyznał, w tym zaprzecza, że powód „udzielił Organowi żądanych informacji”, zaprzecza, iż po stronie powodowej wystąpiły okoliczności uniemożliwiające zadośćuczynienie wezwaniu w terminie, zaprzecza, że powód nie wprowadził Prezesa URE w błąd w rozumieniu art. 56 ust 1 pkt 7a w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, jak też zaprzecza, że stopień szkodliwości czynów był znikomy.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 10 października 2017 r. Nr (...)(...) ustalony został tekst jednolity udzielonej przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. Sp. k. (dawniej: Pan A. W. i Pan L. S., prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) S.C.) z siedzibą w R., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), koncesji na obrót paliwami ciekłymi Nr (...), z późn. zm., udzielonej Przedsiębiorcy na okres od dnia 17 czerwca 2008 roku do dnia 17 czerwca 2018 roku. Koncesja ta zgodnie z brzmieniem warunku 1, określającego przedmiot i zakres działalności, uprawniała Przedsiębiorcę do obrotu paliwami ciekłymi, o kodach CN wymienionych w treści decyzji, przy wykorzystaniu:

- 1) stacji paliw ciekłych zlokalizowanych w R., ul. (...) oraz ul. (...);
- 2) rozlewni gazu zlokalizowanej w miejscowości J. (...);
- 3) środków transportu paliw ciekłych.

Koncesja ta wygasła z mocy prawa z upływem dnia 17 czerwca 2018 roku.

Niezależnie od powyższego, decyzją z dnia 16 kwietnia 2018 r. Nr (...), udzielona została Przedsiębiorcy koncesja na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 18 czerwca 2018 r. do dnia 31 grudnia 2030 roku, która - zgodnie z treścią warunku 1 - uprawniała Przedsiębiorcę do obrotu paliwami ciekłymi, o kodach CN wymienionych w treści decyzji, przy wykorzystaniu wskazanej powyżej infrastruktury paliw ciekłych, tj.:

- 1) stacji paliw ciekłych zlokalizowanych w R., ul. (...) oraz ul. (...);
- 2) rozlewni gazu zlokalizowanej w miejscowości J. (...);
- 3) środków transportu paliw ciekłych.

Na wniosek Przedsiębiorcy, decyzją z dnia 13 czerwca 2018 r. Nr (...) ustalony został tekst jednolity udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi Nr (...), ze względu na zmianę numeru akcyzowego spółki cywilnej. Brzmienie warunku 1, określającego przedmiot i zakres działalności, pozostało niezmienione.

Pismem z dnia 14 września 2018 r. znak (...)(...) Okręgowy Urząd Miar w W. Wydział Zamiejscowy w R. poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o kontroli przeprowadzonej w dniu 24 sierpnia 2018 r. na stacji paliw ciekłych w Z., ul. (...), (...)-(...) Z.. W toku kontroli ustalono, że przedmiotowa stacja paliw ciekłych była eksploatowana przez przedsiębiorcę.

W związku z powyższym, pismem z dnia 23 października 2018 r. Nr (...). (...) (...) (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia wyjaśnień dotyczących stacji paliw ciekłych w Z., ul. (...).

W odpowiedzi, pismem z dnia 6 listopada 2018 r., Przedsiębiorca poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, iż brak zgłoszenia przedmiotowej stacji paliw ciekłych spowodowany był „przeoczeniem z naszej strony”.

Ponadto, pismem z dnia 31 sierpnia 2018 r. Przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem o dokonanie zmiany warunku 1 „Przedmiot i zakres działalności” poprzez rozszerzenie działalności koncesjonowanej o stację paliw ciekłych w Z., ul. (...) oraz w miejscowości (...). Do wniosku Przedsiębiorca dołączył między innymi umowy dzierżawy wskazanych stacji paliw ciekłych, obowiązujące od 1 stycznia 2018 roku. Decyzja w powyższym zakresie została wydana w dniu 27 marca 2019 roku.

Pismem z dnia 16 lipca 2020 r. Nr (...). (...) (...), Przedsiębiorca został wezwany do nadesłania, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, uwierzytelnionych kopii miesięcznych zestawień faktur sprzedaży paliw ciekłych

przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych w Z., ul. (...) oraz w miejscowości (...) w okresie od stycznia 2018 roku do marca 2019 roku. Powyższe wezwanie zostało poprawnie doręczone Przedsiębiorcy (tj. ówczesnym wspólnikom prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej - Panu A. W. i Panu L. S.) pod wskazanymi w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej adresami do doręczeń, tj. ul. (...), (...)-(...) R. oraz J. (...), (...)-(...) T., w dniach odpowiednio 24 lipca oraz 23 lipca 2020 roku i pozostało bez odpowiedzi.

Z uwagi na brak odpowiedzi, na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, pismem z dnia 27 sierpnia 2020 r. Nr (...). (...)(...), Przedsiębiorca ponownie został wezwany do nadesłania, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, wymienionych powyżej dokumentów.

W odpowiedzi, przy piśmie z dnia 10 września 2020 r., Przedsiębiorca nadesłał jedynie uwierzytelnione kopie miesięcznych zestawień faktur sprzedaży paliw ciekłych na ww. stacjach paliw ciekłych za okres od dnia 1 września 2018 roku do dnia 1 marca 2019 roku. Równocześnie Przedsiębiorca w jakikolwiek sposób nie odniósł się do faktu braku nadesłania kopii miesięcznych zestawień faktur za okres od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018 roku, do których nadesłania został również zobowiązany przez Prezesa URE.

Pismem z 25 września 2020 r. Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do nadesłania, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, następujących dokumentów i informacji:

- 1) kompleksowych wyjaśnień dotyczących przyczyny nadesłania przez Przedsiębiorcę zestawień faktur dotyczących jedynie okresu od września 2018 roku;
- 2) zestawień faktur dotyczących wcześniejszego okresu, a w przypadku jeśli Przedsiębiorca nie dokonywał sprzedaży paliw ciekłych na terenie przedmiotowych stacji paliw ciekłych - o dokumenty bezsprzecznie poświadczające o powyższym;
- 3) wskazanie przedsiębiorstw energetycznych, od których Przedsiębiorca nabywał paliwa ciekłe dostarczane na przedmiotowe stacje paliw ciekłych w okresie od rozpoczęcia ich eksploatacji do marca 2019 roku. Jednocześnie proszę o informację dotyczącą okresów w jakich dane przedsiębiorstwo energetyczne dokonywało wskazanych powyżej dostaw.

W odpowiedzi, pismem z dnia 12 października 2020 r., Przedsiębiorca zwrócił się do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o wydłużenie wskazanego terminu na nadesłanie ww. dokumentów i informacji.

Pismem z dnia 27 października 2020 r. Nr (...). (...)(...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wyznaczył ostateczny termin, 14 dni od otrzymania pisma, do nadesłania wymienionych powyżej dokumentów i informacji.

W odpowiedzi, przy piśmie, które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 27 listopada 2020 r., Przedsiębiorca nadesłał miesięczne zestawienia faktur za okres od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018 dotyczące sprzedaży paliw ciekłych na wskazanych na wstępie stacjach paliw ciekłych. Równocześnie Przedsiębiorca poinformował, iż w poprzednim liście zawarte zostały rejestry za okres wrzesień 2018- marzec 2019, ponieważ osoba przygotowująca odpiedz na pismo taki zakres dat miała dostępny, natomiast osoba już nie pracuje i przekazała informacji w jakim zakresie zostało udzielona odpowiedź na pismo." (brzmienie oryginalne).

Pismo z dnia 27 października 2020 r. Nr (...). (...)(...) zostało poprawnie doręczone Przedsiębiorcy w dniu 2 listopada 2020 roku. Natomiast pismo Przedsiębiorcy, które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 27 listopada 2020 r., zostało nadane w placówce pocztowej w dniu 24 listopada 2020 roku. Tym samym Przedsiębiorca nie dochował terminu wyznaczonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Ponadto przedsiębiorstwo energetyczne nie udzieliło odpowiedzi w zakresie punktu 3 wezwania z dnia 25 września 2020 r. Nr (...). (...)(...), tj. wskazania przedsiębiorstw energetycznych, od których Przedsiębiorca nabywał paliwa

ciekłe dostarczane na przedmiotowe stacje paliw ciekłych w okresie od rozpoczęcia ich eksploatacji do marca 2019 roku.

Pismem z dnia 8 kwietnia 2021 r. Nr (...). (...) (...), zawiadomiono Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z odmową udzielenia przez przedsiębiorcę informacji oraz wprowadzeniem w błąd Prezesa URE w zakresie przedstawionych na jego żądanie informacji, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie oraz przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania, w szczególności w zakresie dotyczącym:

- 1) informacji o ogólnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy;
- 2) dokumentów finansowych za 2020 rok (bilans oraz rachunek zysków i strat, itp.);
- 3) oświadczenia o osiągniętych w 2020 roku przychodach z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi;
- 4) statystycznego sprawozdania finansowego F-01 za 2020 rok, jeżeli Przedsiębiorca był zobowiązany do jego złożenia.

Pismo to zostało doręczone Przedsiębiorcy poprawnie pod adresem siedziby przedsiębiorstwa energetycznego uwidocznionej w Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego - ul. (...),(...)-(...) R., i pozostało bez odpowiedzi.

Przy piśmie z dnia 14 maja 2021 r., Przedsiębiorca nadesłał do Urzędu Regulacji Energetyki (w toku postępowania administracyjnego w sprawie zmiany udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi prowadzonej pod numerem (...). (...)(...)) sprawozdanie finansowe za 2020 rok (bilans oraz rachunek zysków i strat).

Jednocześnie, zgodnie z wiedzą Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Przedsiębiorca na dzień 21 czerwca 2021 r. nie uregulował wymagalnej opłaty koncesyjnej na rok 2021 (z tytułu rozliczenia przychodu osiągniętego w roku 2020) oraz nie nadesłał wymaganego formularza opłaty koncesyjnej, zawierającej wyliczenie jej wysokości oraz przychody osiągnięte w roku 2020.

Pismem z dnia 28 maja 2021 r. Nr (...). (...) (...), Przedsiębiorca zawiadomiony został o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia.

Pismo to zostało doręczone Przedsiębiorcy prawidłowo w dniu 7 czerwca 2021 roku. W wyznaczonym terminie Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługujących mu uprawnień.

Przedsiębiorca w 2020 r. osiągnął przychody z działalności gospodarczej w wysokości (...) złotych oraz zysk w wysokości (...) złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niezaprzeczonych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art 28 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE ma prawo wglądu do ksiąg rachunkowych przedsiębiorstwa energetycznego oraz może żądać przedstawienia informacji dotyczących wykonywanej przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, w tym informacji o jego projektach inwestycyjnych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

W realiach przedmiotowej sprawy niewątpliwe jest, że powód w wyznaczonym terminie (30 dni od otrzymania wezwania nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa URE naruszając w art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy - Prawo energetyczne. Powód przy tym był świadomy treści art. 28 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne i grożących sankcji za odmowę udzielenia informacji.

Bezsprzecznie, postawa powoda w postępowaniu administracyjnym w niniejszej sprawie wymierzenia kary pieniężnej cechowała się biernością po stronie powoda. Pomimo prawidłowo doręczonego mu zawiadomienia o wszczęciu postępowania z dnia 8 kwietnia 2021 r. Nr (...). (...) (...) (k. 21 i nast. akt adm.) oraz zawiadomienia o zakończeniu postępowania dowodowego z dnia 28 maja 2021 r. Nr (...). (...) (...) (k. 31 akt adm.) powód nie udzielił Prezesowi URE jakiegokolwiek odpowiedzi w toku tego postępowania, odmiennie od aktywnego udziału powoda w prowadzonym w Urzędzie Regulacji Energetyki postępowaniu administracyjnym w sprawie zmiany koncesji Nr (...). (...) (...), dotyczącego m.in. rozszerzenia uprawnień powoda do prowadzenia działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, czego dowodem jest m.in. kopia pisma powoda z dnia 14 maja 2021 roku dołączona do akt niniejszego postępowania (k. 25 i nast. akt adm.). Oznacza to **wybiórcze podejście powoda do określonych ról przed Prezesem URE**, przy czym w niniejszym postępowaniu powód podjął świadomą decyzję o braku czynnego w nim udziału. Z kolei odnosząc się do podniesionych przez powoda „okoliczności uniemożliwiających zadośćuczynieniu wezwaniu w terminie”, należy uznać je za **gołosłowne, albowiem powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na ich poparcie** (brak wykazania twierdzeń przez powoda) i jako takie nie podlegają uwzględnieniu.

Wykazana została okoliczność, że Przedsiębiorca wprowadził w błąd Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w zakresie przedstawionych na jego żądanie informacji, o których mowa w art 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, czym wypełnił przesłanki art. 56 ust 1 pkt 7a ustawy - Prawo energetyczne. Pismem z dnia 16 lipca 2020 r. Nr (...). (...) (...) oraz pismem z dnia 27 sierpnia 2020 r. Nr (...). (...) (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał bowiem Przedsiębiorcę do nadesłania uwierzytelnionych kopii miesięcznych zestawień faktur sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych w Z., ul. (...) oraz w miejscowości (...) w okresie od stycznia 2018 roku do marca 2019 roku. W odpowiedzi, przy piśmie z dnia 10 września 2020 r., Przedsiębiorca nadesłał jedynie uwierzytelnione kopie miesięcznych zestawień faktur sprzedaży paliw ciekłych na ww. stacjach paliw ciekłych za okres od dnia 1 września 2018 roku do dnia 1 marca 2019 roku. Równocześnie Przedsiębiorca w jakikolwiek sposób nie odniósł się do faktu braku nadesłania kopii miesięcznych zestawień faktur za okres od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018 roku, do których nadesłania został również zobowiązany przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Dopiero na skutek kolejnego wezwania organu regulacyjnego z dnia 25 września 2020 r. Nr (...). (...) (...) (po wydłużeniu terminu na dokonanie odpowiedzi pismem z dnia 27 października 2020 r. Nr (...). (...) (...)) Przedsiębiorca, przy piśmie z dnia 27 listopada 2020 r. Przedsiębiorca w jakikolwiek sposób nie poinformował o tej okoliczności nadsyłając jedynie część z zestawień przy piśmie z dnia 10 września 2020 r., a w konsekwencji nie poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, iż nadsyłane dokumenty wymagają uzupełnienia w zakresie wcześniejszych zestawień miesięcznych. Szczególnie uwzględnić należy, iż Przedsiębiorca nie nadesłał brakujących dokumentów z własnej inicjatywy (do czego był bezsprzecznie zobowiązany na skutek wezwań Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki) - zestawienia zostały uzupełnione dopiero w następstwie kolejnego wezwania ze strony organu regulacyjnego, na które przedsiębiorstwo energetyczne nie dokonało odpowiedzi w wyznaczonym terminie pomimo, iż termin ten został wydłużony na prośbę Przedsiębiorcy. Przedsiębiorca wprowadził w błąd Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki poprzez przekazanie niekompletnych informacji w zakresie miesięcznych zestawień faktur sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanych w Z., ul. (...) oraz w miejscowości (...) za okres od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem, iż Przedsiębiorca prowadził działalność przy wykorzystaniu wskazanych stacji paliw ciekłych już w styczniu 2018 roku, jednak przy piśmie z dnia 10 września 2020 roku nadesłał jedynie zestawienie dotyczące okresu od dnia 1 września 2018 roku do dnia 1 marca 2019 roku.

Sąd podziela stanowisko pozwanego, że skierowane przez Prezesa URE do powoda wezwania na zasadzie art. 28 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne zostały prawidłowo doręczone i zawierały stosowne pouczenie o grożącej sankcji w postaci wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 7 i pkt 7a ustawy - Prawo energetyczne. Jed-

nakże, nie spotkało się to z prawidłową reakcją. Powód nie udzielił jakiejkolwiek odpowiedzi na pismo z dnia 16 lipca 2020 r. Nr (...). (...) (...) wystosowane w oparciu o art 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (k. 1 i 2 akt adm.). Dopiero w następstwie kolejnego takiego wezwania (z dnia 27 sierpnia 2020 r., Nr (...). (...) (...) (k. 4 i 5 akt adm.) powód nadesłał jedynie część dokumentów wskazanych przez Prezesa URE, przy czym nie przedstawił jakichkolwiek wyjaśnień dotyczących ewentualnej trudności lub niemożliwości uzyskania reszty z nich. Powód nie wniósł również o wyznaczenie nowego terminu na nadesłanie brakujących dokumentów. Dopiero w następstwie kolejnego wezwania Prezesa URE (z dnia 25 września 2020 r., Nr (...). (...) (...) (k.819 akt adm.). w którym zobowiązano powoda do m.in. złożenia wyjaśnień dotyczących przyczyny nadesłania jedynie części dokumentacji, powód wniósł o wydłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi. Ponadto powód w ww. wezwaniu **został pouczone o sankcji za wprowadzanie w błąd Prezesa URE. Zaznaczenia wymaga, że** od dnia 23 oraz 24 lipca 2020 roku (tj. dni odebrania pierwszego wezwania Prezesa URE w przedmiotowej sprawie) do dnia 12 października 2020 roku (tj. daty wniosku o wydłużenie terminu określonego w wezwaniu (k. 11 akt adm.) powód miał około 80 dni na zgromadzenie dokumentacji, do której nadesłania został zobowiązany przez regulatora rynku energetycznego. W następstwie powyższego, pismem z dnia 27 października 2020 r., Nr (...). (...) (...) (k. 12 akt adm.). Prezes URE wyznaczył powodowi ostateczny termin udzielenia odpowiedzi w zakresie prowadzenia działalności na rynku paliw ciekłych. Pomimo uwzględnienia wniosku powoda oraz łącznego terminu około 115 dni (tj. ok. 4 miesiące) na przedłożenie żądanych informacji, powód nie zachował terminu wyznaczonego przez Prezesa URE.

Za niezasadne należy uznać również twierdzenie powoda, że ostatecznie, po terminie nadesłał wszystkie dokumenty i informacje, do których nadesłania został zobowiązany przez Prezesa URE. Powód bowiem nie nadesłał odpowiedzi w zakresie punktu 3 wezwania z dnia 25 września 2020r. Nr (...). (...) (...), tj. wskazania przedsiębiorstw energetycznych, od których powód nabywał paliwa ciekłe dostarczane na przedmiotowe stacje paliw ciekłych w okresie od rozpoczęcia ich eksploatacji do marca 2019 roku, co więcej zasadne jest uznanie, iż działania w zaniechaniu przedłożenia pełnej dokumentacji podmiotu były **karygodne**.

Zdaniem Sądu chybione są twierdzenia powoda, że ewentualne trudności w nadesłaniu wymaganej dokumentacji były „niezależne od niego”, bowiem to na przedsiębiorstwie energetycznym ciąży obowiązek zorganizowania działalności koncesjonowanej w taki sposób, aby posiadać możliwość realizacji obowiązków wynikających z posiadania koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Niedopuszczalnym jest uznanie, iż obowiązki nałożone na powoda dotyczyły informacji, które nie powinny znajdować się w jego posiadaniu lub, że ich uzyskanie wymagało szczególnego nakładu pracy, przekraczającego możliwości profesjonalisty, tj. przedsiębiorstwa energetycznego działającego na rynku paliw ciekłych.

Za niezasadne i nieaktualne należy uznać stanowisko powoda należy uznać wobec dokonania przez piśmiennictwo na przestrzeni lat jednoznacznej wykładni przepisu art. 28 P.e. W pierwotnej wersji analizowanego artykułu Prezes URE mógł żądać od przedsiębiorstw energetycznych jedynie informacji o prowadzonej przez nie działalności w sprawach objętych koncesją. To w konsekwencji oznaczało, że żądanie udzielenia informacji mogło być skierowane wyłącznie do przedsiębiorstw energetycznych będących koncesjonariuszami i co więcej, dotyczyć mogło tylko ich działalności koncesjonowanej (I. Muszyński, Ustawa Prawo energetyczne. Komentarz, Warszawa 2000; J. Baehr, (w:) J. Baehr, E. Stawicki, J. Antczak, Prawo energetyczne. Komentarz, Poznań 2001; T. Długosz, Prawo energetyczne. Komentarz do zmian wprowadzonych ustawą z 24.7.2002 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne, Lex/el. 2002). Obecna wersja artykułu przewidująca szereg uprawnień Prezesa URE w zakresie dopuszczalności żądania określonych informacji oraz przedstawienia dokumentów, pozwala na prawidłową realizację nałożonych na niego obowiązków sprawozdawczych i informacyjnych określonych w P.e., oraz innych obowiązków zawartych w komentowanej ustawie i przepisach innych ustaw związanych z zakresem wykonywanych przez niego zadań (Komentarz do art. 28 P.e. red. Kuliński 2017, wyd. 1/J. Bartoszek, Legalis 2020).

Przesłanką podmiotową realizacji uprawnień Prezesa URE, o których mowa w art. 28 ust. 1 P.e., jest możliwość zakwalifikowania danego podmiotu jako "przedsiębiorstwa energetycznego" w rozumieniu komentowanej ustawy. Odwołujący zalicza się do podmiotów określanych tym mianem, natomiast zawieszenie działalności, na co powołuje

się w odwołaniu powód, nie powoduje tego stanu, albowiem nadal odwołujący jest koncesjonariuszem, a zatem powodowa spółka posiada status przedsiębiorstwa energetycznego.

Obok wglądu do ksiąg rachunkowych Prezes URE jest uprawniony na podstawie art. 28 ust. 1 P.e. do żądania wszelkich informacji na temat działalności przedsiębiorstwa energetycznego, które są mu niezbędne dla realizacji wykonywanych przez niego zadań i mieszczą się w zakresie działalności tego przedsiębiorstwa. W doktrynie zaprezentowano słuszne stanowisko, zgodnie z którym uprawnienie to powinno być oceniane przez pryzmat przepisów regulujących uprawnienia Prezesa URE (J. Baehr, E. Stawicki, J. Antczak, Prawo energetyczne. Komentarz, Kraków 2003, kom. do art. 28, s. 198). Przy czym, żądanie informacji, na skutek wielokrotnych zmian wskazanego przepisu umożliwia żądanie do przedstawienia dokumentów.

W odniesieniu do sposobu realizacji prawa do wglądu do dokumentów i ksiąg rachunkowych przez Prezesa URE, należy przyjąć, że uprawnienie to może być realizowane zarówno poprzez wystosowanie wezwania do dostarczenia ksiąg rachunkowych lub dokumentów do siedziby organu (Prezesa URE) celem zapoznania się z ich treścią i ewentualnego dokonania odpowiednich kopii lub odpisów (zob. wyr. SOKiK z 23.4.2007 r., XVII AmE 167/06, niepubl.), jak i poprzez przeprowadzenie wglądu do ksiąg rachunkowych lub dokumentów przez upoważnionych przedstawicieli Prezesa URE w siedzibie podmiotu zobowiązanego. Należy zgodzić się przy tym z poglądem, że przepis art. 28 P.e. będzie stanowił w tym wypadku samoistną podstawę do dokonania tych czynności, a zatem będzie stanowił *lex specialis* wobec uregulowań zawartych w Prawie Przedsiębiorców dotyczących zasad przeprowadzania kontroli u przedsiębiorcy, w tym w szczególności przepisów nakładających na organ dokonujący kontroli obowiązek zawiadamiania przedsiębiorcy o zamiarze przeprowadzania kontroli, uzyskania zgody kontrolowanego na przeprowadzenie czynności kontrolnych w siedzibie kontrolującego, a także dokonania stosownego wpisu do książki kontroli (M. Zawiska, w: M. Swora, Z. Muras (red.), Prawo energetyczne, t. II, 2016, kom. do art. 28, s. 345–346).

W ocenie Sądu, przepisy te dają Prezesowi URE umocowanie do wymierzenia i ustalenia wysokości kary, której podlega każdy podmiot, dopuszczający się naruszeń przepisu art. 28 ust. 1 P.e., w tym tak jak powód nie przedstawi żądanych przez Prezesa URE informacji, a nie tylko taki podmiot, który wyraźnie oświadczy, że odmawia udzielenia informacji. W przeciwnym razie powołany przepis pozostałby przepisem martwym, wystarczyłoby bowiem, żeby dany podmiot zachował się biernie, tj. nie odmówił udzielenia informacji, a jedynie zaniechał jej udzielenia, co powodowałoby że nie ponosiłby on odpowiedzialności.

Celem zapisów art. 28 i 56 ust. 1 pkt 7 i 7a P.e. jest zapewnienie Prezesowi URE uzyskania wiadomości niezbędnych do realizacji jego zadań ustawowych. Cel ten implikuje, a wręcz wymusza objęcie sankcją karnoadministracyjną wszelkich przedsiębiorstw energetycznych, które w jakikolwiek sposób nie udzielają informacji Prezesowi URE w zakresie prowadzonej przez nie działalności gospodarczej.

Na podstawie art. 28 ust. 1 P.e., Prezes URE uprawniony jest do żądania wszelkich informacji na temat działalności przedsiębiorstw energetycznych, które są mu niezbędne dla realizacji wykonywanych przez niego zadań i mieszczą się w zakresie działalności tego przedsiębiorstwa. Przedmiotowe żądanie, mieściło się w zakresie działalności przedsiębiorstwa, dlatego też odwołujący zobowiązany był do udzielenia żądanych informacji, natomiast powód ograniczył się do stwierdzenia, że nie prowadzi już działalności koncesjonowanej, a jego działalność została zawieszona. Nie jest to zatem udzielenie informacji na podstawie art. 28 ust. 1 P.e. Prezes URE w oparciu o treść art. 28 ust. 1 P.e. może żądać od przedsiębiorcy energetycznego informacji dotyczących działalności gospodarczej, w tym także danych dotyczących kosztów typowych inwestycji realizowanych przez takiego przedsiębiorcę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18.3.2015 r., VI ACa 843/14, Legalis).

Przepis art. 28 ust. 1 P.e. nie uzależnia uprawnienia Prezesa URE do żądania informacji od zaistnienia jakichkolwiek przesłanek (w odróżnieniu od art. 28 ust. 2 P.e., w szczególności od zakresu działalności przedsiębiorcy energetycznego, jego udziału w rynku, wysokości przychodów z działalności koncesjonowanej, czy też faktycznego

prowadzenia takiej działalności (Komentarz do Art. 28 P.e. red. Czarnecka/Ogłódek 2020/Będkowski-Koziół, Legalis 2020).

Ponieważ art. 28 ust. 1 P.e. wprost wskazuje, że obowiązek przedstawienia Prezesowi URE do wglądu ksiąg rachunkowych oraz informacji dotyczących wykonywanej działalności gospodarczej, w tym informacji o projektach inwestycyjnych, skierowany jest tylko do przedsiębiorstwa energetycznego, wykonującego działalność z zakresu regulacji energetyki, a więc do przedsiębiorstwa prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi albo przesyłania dwutlenku węgla (zob. [art. 3 pkt 12 P.e.](#)), powód był zobowiązany do udzielenia informacji.

Podmioty, o których mowa w art. 28 ust. 1 i 2 P.e., zobowiązane z mocy tych przepisów do wykonania zawartych w nich obowiązków informacyjnych nie mogą uchylić się od wykonania tych zobowiązań. Brak odpowiedzi ze strony któregokolwiek z tych podmiotów może bowiem pociągać za sobą sankcje finansowe określone w przepisie [art. 56 ust. 1 pkt 7 P.e.](#), a więc nałożenie kary pieniężnej, o której mowa w treści tego artykułu. Przepis ten stanowi mianowicie, że karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia udzielenia informacji, o których mowa w treści art. 28 P.e.

W odniesieniu do zarzutu powoda naruszenia przepisów k.p.a, to należy podkreślić, że w judykaturze istnieje utrwalony pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed SOKiK, poza pewnymi wyjątkami. Co do zasady, tego typu zarzuty nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylenia decyzji, co wynika z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej, wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98). Również Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 r. stwierdził, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed SOKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylenia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (sygn. akt VI ACa 620/06). Wyjątki od zasady, że zarzuty procesowe odnoszące się do etapu postępowania administracyjnego nie mogą doprowadzić do uchylenia decyzji w ramach rozpoznania odwołania, które zostały wypracowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazują, że taka możliwość odnosi się tylko do takich zarzutów, które po pierwsze nie mogą być konwalidowane na etapie postępowania sądowego (jak ma to miejsce np. w odniesieniu do ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji), ale także waga tych zarzutów musi być na tyle istotna, że uzasadnia ona uchylenie decyzji. Chodzi o takie uchybienia organu, na skutek których podmiot, którego dotyczy decyzja, nie ma zapewnionych odpowiednich gwarancji proceduralnych, w szczególności mówi się tutaj o uchybieniach tego rodzaju (wadach kwalifikowanych decyzji), które istotnie wpłynęły na merytoryczną treść zaskarżonej decyzji lub też takie sytuacje, w których zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej. Zdaniem Sądu, postępowanie administracyjne toczące się przed Prezesem URE nie było dotknięte taką wadą, która uzasadniałaby uchylenie decyzji.

Nakładając karę, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Może także odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli uzna, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, albowiem żadna z powyższych przesłanek nie zachodziła. W szczególności powód nie zrealizował obowiązku, natomiast szkodliwość czynu nie była znikoma, albowiem w rzeczywistości powód nie udzielił wyczerpujących informacji, w części zaniechał udzielenia ich, co w ostateczności prowadzi do konkluzji, że co do zasady - odmówił udzielenia informacji.

Stosownie do treści [art. 56 ust. 1 pkt 7 P.e.](#) karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia udzielenia informacji, o których mowa w [art. 28 P.e.](#) Sąd nie ma wątpliwości, że zachowanie powoda, który nie odpowiedział na pisma Prezesa URE powinno zostać zakwalifikowane, jako "odmowa" udzielenia informacji, o jakiej mowa w [art. 56 ust. 1 pkt 7 P.e.](#) Każde bowiem nieudzielenie żądanej przez Prezesa URE informacji jest "odmową" jej udzielenia w rozumieniu [art. 56 ust. 1](#)

pkt 7 P.e. Z punktu widzenia celu art. 28 ust. 1 P.e. nie ma żadnego znaczenia, czy przedsiębiorca na żądanie Prezesa URE w ogóle nie udzielił odpowiedzi, udzielił odpowiedzi nie zawierającej żądanych informacji, czy też wprost stwierdził, że nie przekaze żądanych informacji. Dla Prezesa URE efekt końcowy jest taki sam - nieuzyskanie żądanych informacji. Słusznie więc Sąd Okręgowy przyjął, że powód naruszył art. 28 ust. 1 P.e. nie wypełniając spoczywającego na nim obowiązku informacyjnego.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary. Zgodnie z art. 56 ust. 6a P.e. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Odmowa udzielenia żądanych przez Prezesa URE informacji, utrudniała temu organowi wypełnienie jego ustawowych obowiązków. Takie zachowanie odwołującego nie może być w żadnym razie uznane za "znikomo szkodliwe społecznie", przeciwnie - utrudnianie Prezesowi URE wykonywania ustawowych obowiązków musi być, co do zasady, uznane za niosące znaczny ładunek społecznej szkodliwości. Dodatkowo powód twierdził, że Prezes URE posiada już informacje dotyczące prowadzonej działalności, miał zatem świadomość, że informacje związane z przedmiotową sprawą miały dla organu regulacyjnego znaczenie, a mimo tego powód nie uczynił zadość wezwaniu Prezesa URE i zamiast udzielić informacji, odesłał organ regulacyjny do odszukania niezbędnych mu informacji złożonych w innym postępowaniu administracyjnym. Takie zachowanie podmiotu posiadającego koncesję, a zatem wykonującego działalność reglamentowaną państwem jest wysoce szkodliwe dla realizowania uprawnień organu, a niedopełnienie przez Przedsiębiorcę obowiązku udzielenia informacji pozbawiało Prezesa URE określonych informacji na temat działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi prowadzonej przez Przedsiębiorcę i mogło wpłynąć na sprawność regulacji rozumianej jako stosownie określonych ustawą - Prawo energetyczne środków prawnych, włącznie z koncesjonowaniem, służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów odbiorców. Powyższe świadczy o dużym stopniu zawinienia przedsiębiorcy jeśli chodzi o spełnienie obowiązku udzielenia informacji organowi regulacyjnemu.

Zgodnie z art. 56 ust. 3 P.e. wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 P.e., nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Przedsiębiorca w 2020 r. osiągnął przychody z działalności gospodarczej w wysokości (...) złotych oraz zysk w wysokości (...) złotych. Ponadto, zgodnie z bilansem Przedsiębiorcy na rok 2020 aktywa trwale Przedsiębiorcy wynosiły (...) złotych, składając się w całości z rzeczowych aktywów trwałych.

Ze względu na bierność Przedsiębiorcy w toku przeprowadzonego postępowania, świadomą odmowę nadesłania dokumentów finansowych oraz nieuregulowanie przez Przedsiębiorcę w terminie wymagalnej opłaty koncesyjnej na rok 2021 (z tytułu rozliczenia przychodu osiągniętego w roku 2020) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie miał możliwości dokonania oceny wysokości wymierzanej kary pieniężnej w zakresie dyspozycji zawartych w art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. Pomimo wezwania ze strony Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Przedsiębiorca nie nadesłał dokumentu lub informacji w zakresie przychodu osiągniętego z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Równocześnie Przedsiębiorca nie przedstawił jakichkolwiek wyjaśnień odnoszących się do jego obecnej sytuacji finansowej, co w ocenie organu regulacyjnego stanowi jednoznaczne potwierdzenie, iż nie uważa jej za mającej wartość merytoryczną na poczet rozstrzygnięcia niniejszego postępowania administracyjnego. Uznać należało za uzasadnione wymierzenie przedmiotowej kary pieniężnej, szczególnie gdy Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wzywał Przedsiębiorcę do przedstawienia oświadczenia w zakresie przychodu osiągniętego przez przedsiębiorstwo energetyczne w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w 2020 roku. Odmawiając odpowiedzi na wezwanie organu regulacyjnego Przedsiębiorca świadomie przyjął na siebie związane z tym ryzyko.

Oceniając dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy wzięto pod uwagę fakt, że powód nie był dotychczas karany za czyn, o którym mowa w art. 56 ust. 1 pkt 7 P.e.

Fakt naruszenia przepisu art. 28 ust. 1 P.e., stopień zawinienia Przedsiębiorcy, stopień szkodliwości czynu, uprzednie zachowanie oraz fakt, że Spółka nie przedstawiła Prezesowi URE żądanych dokumentów i informacji, należy stwierdzić, iż wysokość poszczególnych kar jednostkowych, jak również wysokość kary łącznej nie są nadmiarowe. Na wysokość ww. kar wpływ miała również sytuacja finansowa Spółki.

Orzeczona kara za dwie kary częściowe, została wymierzona Przedsiębiorcy to kara łączna w wysokości 30.000 zł składającą się z 2 kar częściowych po 15.000 zł każda. Kwota żadnej z kar częściowych nie przekracza 15% przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę

z działalności objętej Koncesją. Podstawą obliczenia wysokości kary pieniężnej jest wysokość przychodu przedsiębiorcy, nie zaś dochodu czy też zysku, dlatego wysokość kary łącznej stanowi zatem jedynie dolną granicę przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę łącznie za rok 2020. Prezes URE, uwzględniając sytuację finansową Spółki, wymierzył jej

karę łączną, która mieści się w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, będąc niemniej jednak adekwatną dolegliwością związaną z naruszeniem prawa. Na taki poziom kary pieniężnej miał fakt iż powód naruszył ww. przepisy na wskazanej w decyzji podstawie prawnej pierwszy raz, co złożyło się na złagodzenie kary pieniężnej. Niemniej jednak, aby kara spełniła swoją funkcję prewencyjną, wychowawczą i zapobiegawczą, musi być ona na tyle dolegliwa aby w przyszłości powód nie dopuszczał się ponownie tego typu naruszeń. Z pewnością wysokość nałożonej kary pieniężnej nie wpłynie negatywnie na płynność finansową powodowej spółki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. odwołanie powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720 zł w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński